

GORI SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 12. VELJAČE 1950.

Broj 7

UČITELJ TJEŠI NEVOLJNE

Ima zanimivih i vrlo poučnih primjera u životu svetaca. Tako je na pr. sv. Franjo Borgia u svom životu htio, da bude potpuni siromak. Baš tim sjramačtvom bržno je krotio svoje naravne sklonosti. On se veselio, kad mu je Bog dae priliku da za Njega nešto trpi. Oblaćio se tako, da je u zimi triput studen, a ljeti vrućinu. Uvijek je nosio male kamenciće u svojim cipelama, da ga smetaju. Noću je samo malo sati spavao. A njegovo je ležište bilo više mučilište nego li krevet. Kad je sunce žarilo, nije tražio sjenе, nego je još polaganje isao po tom žaru nego li obično. U svojoj bolesti bi razgrizao Jelkovite gornje bovice (pilule) i što dulje ih držao u ustima. Takove i slične pokore pravio je vremena često i gotovo prenesto.

U svemu je htio da bude siromak i bijednik. Da trpi bijedu i nevolju, jer je znao, da Spasitelj osobito cijeni i brine se za bijednike i one, koji trpe. I doista su diane i velike, i nikad ni prije ni poslije čuvene riječi pohvalne, utjehe i brije, koje je Spasitelj namijenio baš njima.

Nikad se nisu čule ljubaznije i milije izjave, nego što ih Bog-čovjek upravo siromasima. On ih opominje i upozorjuje, da ne vjeruju slijepu sudbinu svoje bijede, nego da gledaju ljubav i mudrost Božiju u svim dogadjajima svoga života.

Kao najugodniji i najljekovitiji mlem su pouke Njegove siromasima i nevoljnima. Govorio im je: »Ne prodaje li se pet vrbaca za nekoliko para? I nijedan od njih nije zaboravljen od Boga. A i vlasti na vađoj glavi svi su izbrojeni. (Lk 12, 6-7).

»Ne brinite se tjeskobno za život svoj. Šta ćete jesti i što ćete pitи, ni što vjelo svoje, u što ćete se obući... Pogledajte na ptice nebeske, kako niti siju niti žanju, niti sabiraju žitnice, pa ih Otač vaš nebeski hrani...«

I za odijelo što se tjeskobno brirete? Pogledajte llijilane u polju, kako rastu, ne trude se niti predu. Kažem vam, ti se nije ni Salamon u svoj slavi vojov obukao kao jedan od njih. Ako poljsku travu, koja danas jest, a sutra se u ped bacu, Bog tako odijeva, kako ne će više vas malovjerni!«

»Ne brinite se dakle tjeskobno govoreci: Sto ćemo jesti ili što ćemo pitи ili u što ćemo se obući? Jer sve ovo neznavoći traže. Ta Otač vaš nebeski zna, da vam sve ovo treba. Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravednost njegovu, i sve će vam se ovo dodati. Ne brinite se dakle tjeskobno za sutra; jer će se sutrašnji dan brinuti sam za sebes (Mt. 25-34).«

Više vrijedi čovjek, nego li koji stvor Božji. On je dijete Božje. Bog ga nosi na svojim rukama. On ga ljubi više, nego li se čovjek sam ljubi. On ga neprestano gleda. Promatra njegovo lice, kad se smije ili plae. Kad podcikuje od radosti ili se savija od болi. On sluša njegov glas. Gleda njegove ruke i noge. Sluša kucanje njegova srca. Učestvuje u njegovom redostima i u brigama. U nadama i u razočaranjima. U tjeskobama i u uspjescima. On pozna sve njegove potrebe i sklonosti. Sve misli i tihane želje. Čovjek je dijete Božje. Zato je njegov život i utes dobro učvršćen ruči Božjom.

Nekada su Zemlju smatrali središtem svemira. Kopernik je otkrio, da to nije tako. Zemlja imade svoje središte u nebeskim sferama — visinama. Ono, što je za Zemlju pronašao Kopernik, treba kazati, da je čovjeku pokazao Sin Božji-Bog-čovjek. Nebo je njegov cilj i središte čovjekovka rada, želja i težnja. I to za svakoga čovjeka.

On je time utješio siromaka, koji u suzama jede svoj kruh. I radnika, koji u znoju svoja lica zasljužuje svoje jelo. On im je pokazao, da je njihov budući, lješpi, pravi konačni zavičaj nebo: »Neka se ne plasi srce vaše! Vjerujte u Бога i u mene vjerujte! U kući Оца mogu mnogi sustanovati. (Iv. 14, 1-2).«

Naša duša od rođenja nosi u sebi

neugasanu čežnju za nebom. Da se vrati onamo, gdje je njezin početak — k Bogu svome. Kuša li nas Bog, čini to samo zato, da nas povrati našo kuću. Naša se kruna sjaji gore u nebu i onamo nas On zove: »Boga vama, koji ste sad gladni, jer ćete se naštiti. (Lk. 6, 21). I opet: »Ne sabirajte sebi blaga na zemlji, gdje ga moljac i rda ništi, i tati podkopavaju i kradu. Nego sabirajte sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni rda ne ništi i gdje ga ni niti potkopavaju niti kradu. (Mt. 6, 19-20).«

Gledajte dobre u tjeskobama i nevoljama, a zle kraj njih, kako se gušu u raskošnom veselju i u prekmjernoj zemaljskoj sreći. Pogledajte nepravdu na zemlji, kako slavljiv slavi nad dobrim. A onda podignite oči prema nebu, gdje god uvijek stane vječni Bog. Ondje će jednom biti pravedno izravanjanje. Pravdi i dobrota će zauvjek pobijediti.

Jednima će Vječni Sudac kazati: »Hodite blagoslovjeni Оca mojega i nacijedite kraljevstvo, koje vam je pripravljeno od postanka svjeteta. A drugima će reći: »Idite od mene, prokleti, u oganj vječni, koji je pravljivo davlji i andelima njegovim. (Mt. 25, 34, 41).«

Tada će poravnati Gospodin nevolje i nepravde nanesene siromasima i nevoljnima. A nije li htio sprječiti silom na zemlji, jer poštuje slobodu volje, kojom je obdario čovjeka.

VATIKAN

Od najstarijeg vremena stolovali su pope u Lateranu sve do g. 1308., kad su radi nemira i nestigom moralni ostaviti Rim i preselili se u francuski grad Avignon. Nakon 77 godina vratio se papa opet u Rim i našao svoju rezidenciju posve puštenu, ruševnu i nesposobnu za stanovanje. Radi toga je prisiljen nastaniti se u Vatikanu, gdje su do sada običavali odsjedati visokost gosti. Od tog doba ostalo je Vatikan papinom rezidencijom sve do danas.

O Vatikanu, koji se nazaja na sjevernoj strani crkve sv. Petra, imade mnogi krive mišljenje. Tako se n. pr. često čita ili čuje, da je u njemu 11.000 soba, a ima ih, ako obrojimo i one male prostorije, koje se ne mogu zvatiti sobe, u svemu najviše 3.000. Kad su jednom o tom pitali arhitekta papinske palače, odgovorio je: Mi bismo bili zadovoljni, kad bi imali 11.000 soba. Na to su mu odgovorili, da tako stoji u Bedekeru (vodik po Rimu), a on im odvratil: U Bedekeru je mnogo toga kriće, na tipkovici od topografskog Vatikana.

Možda će se kazati: »Eto, danas u vrijeme najveće stambene krize u velikim gradovima, gdje toliko siromašne radničke porodice moraju stanovati u vlažnim podrumima i tamnim podkrovijima, papu imamo 3.000 soba, dok Isus nije imao kamo bi glavu naslonio. To ti je socijalni papal. To ti je namjesnik Isusov na zemlji.«

Međutim, u tom tako velikom Vatikanu stanjuje sv. Otac papa, njegov kardinal i državni tajnik, upravitelj dobara sv. Stolice, sv. činovnici papinski kurije, švicarska garda, vatikančka žandarmerija, činovnici vatikanskih radio-stanica i vatikanskog kolodvora, vrtljarsko osoblje i što ti ja znam tko sve. Svi ovl. njih preko 1000 osoba, sačinjavaju posebnu župu, kojima za župnu crkvu služi kapela Paolina.

U Vatikanu su mnoge sobe za primaže audijencija (posjeti), tu su prostorije, gdje je smješten vatikanski arhiv, vatikanska knjižnica, galerija slika i druge razne zbirke starina i umjetnina. Kakav ne ma na čitavom svijetu. Jednom riječju Vatikan je najveća zgrada na svijetu, koja je kroz stoljeća dizajnirana prema potrebama vremena. To je skup uli blok zgrada. Čitav kulturni način načinjeći i prosvijetljeni svijet gleda u tom Vatikanu žarište, u kojem je sačuvano sve, što je ljudski um velika užvišena kroz stoljeća stvario.

U potvrdi svega, što smo gore navele, donosimo sud učenog protestantskog pišca Julija R. Haarhusa, koji u svojem Ilijepom opisu Rima i njegovog okoline veli: »Poglavar katoličke crkve, koji u ovoj najvećoj paladi svijeta ima danas 2 ili 3 skromne sobice za svoj stan, čuvat je najvećega blaga umjetnika i znanstvene vrijednosti. Njemu zapadno čovječanstvo druge najveću zahvalnost za vjernost, nesrebrenost i

— Neka snada narodi da Ti je Ime Bog, da si Ti jedni Vrijni nad svima vremenskim (Ps 82,19).

Na gospodincima danas je ov. Mis

Ne slušajogovora i kleveta

Ogovor je po riječima sv. Jeronima i među kršćanima mnogo pričuren po greška i loš običaj, koji se svakako uvrkao. On kaže: »Vreme je malo, koji nisu podržani toj pagrek i rjetki, čini se nači. Čini je život toliko bespriječan, da ne će rado o vrednju drugih zlo govoriti.« Ljudi su tako skloni ovakvom razgovorima da čak i oni, koji su se riješili gotovo svih pogresaka, padaju u evu lošu naviku, kada u zadnju zamku davočnik. Doista može se naci Bogu posvećenu i počasnih osoba, koje se uzdržavaju od svake ljege neće stote slabedni su od neurednog pričanja za zemaljsku dobru i ostalih sljihagnuća. Osobu ili čijim ustiju nikad ne izide dvjelica ili nezgodna riječ, koji tijelo svoje krote postom i pokorničkim pasom, i vidi se, da su urešeni krepostima svake ruke. Ali teško će se susresti takovih osoba, koje u razgovoru s bližnjim mi potpuno gospodare jezikom, koji o drugima, o njihovu karakteru i djelima nikad ne govore prezirno, prijekorno, s omaloženjem i s kritikom. Kako je važno i potrebno, da bđijemo nad somom u stvari, koja se toliko protivi savršenstvu, a s druge je strane toliko raširena i među omima. Koji k savršenstvu teže.

Pođinje li zaista čovjek tako ružni grijeh, kad dira u dober glas drugoga Cuijmo sv. Bernarda: »Da li je jezik ogovarača ljudica zmlja? Savsim sigurno, i to veoma otravnja ljudica, koja jednim jedinim ugrizom nanosi ti ranu.« Sada tumači Svetac te tri rane. »Prva je nanesena—onj osobi, koju netko ogovara ili klevete, druga onj osobi, koju klevetu rade sluša, a treća klevetnik samom.« Sv. Clement papa srušnjuje kao nauku apostola Petra, da postoje tri vrsti smrtna udarca, koji su jednako kažnjivi: Prvi je, kad netko nekoga ubije, drugi, kad ga na smrt mirzi, i treći, kad mu ogovorom i klevetnikom oduzme dobar glas. Sv. Jeronim kaže, da počinja teški prekršaj, iko svoga brata klevete, tko brata jedkom ubije.

Ako ogovor i kleveta i ne otijamu tjelesni život, otijamu gradišni život. Oklevetani naime ne živi u onom dobrom glasu, poštovanju i ugledu, koje je prije imao među svojim sugrađanima.

Sveto Pismo kaže, da je dobro ime bolje nego mnogo bogastva. Ako je dobro ime i nekočjan glas tako visoke vrijednosti, to nije mala stvar, kad ga netko nepravde takne. Nije zato čudo, da sv. Pavao kaže, da su klevetnici mrski Bogu. A kako se omaložuje ovaj griejeh! Kad bi netko počinje u životu dvadeset puta kradu, stidi bi se doći u društvo poštene ljudi, a s dvadeset kleveta na duši ne stidi se. I jedva bi čituo kakav griznju njeviči, kao da nije počinio nikakovo zlo. Kaže se varal. Bog je već puno puta kaznio klevete.

Jednako kao što je ogovor i kleveta ružan grijeh, jednako je ružno i slušanje ogovora i klevete. Sv. Bernardo kaže: »Teško je reći, šta većina valja osuditi, klevetanje ili slušanje klevete.« Sv. Bazilije kaže, da i onoga, koji klevete i onoga, koji sluša klevetu, treba odstraniti između redovnika.

Sv. Jeronim navodi razlog, zašto je slušanje klevete isto toliko zlo kao i sam klevetanje. Klevenik može da vrši svoj nečestan posao samo, ako ima nekoga, komu će pripovijedati klevete, a ako nema nikoga, on će šutjeti Dakle spremni sušlasc potići kleveniku svojim slušanjem na griejeh! zato je krv. Zato poslušajmo Sv. Pismo, kad veli: »Ogradi svoje uši trjenjem, da ne čuju bezbožni govor.«

ŽIVOTNE PRAZNINE

Neka se osoba žužila ovako: »Imade dana, kad sam vesela i zadovoljna, Mislim, da je još svjet moj. Ne bi se ni s kim mijenjala na svijetu. Pjevam i radujem se. Plivam u srebi i radosi. A onda kad mi nešte ne jede za rukom, ili kad doživim kakovo razočaranje, zapostavljam li neuspjeh, onda navali na me neradevoštvo i neraspoređenje. Tuga i potisnenost, Mislim, da moj život nema smisla, Očajna sam i nesrećna. Ne znam, kako da se utješim i opet podigneš.«

Pa ovo kako. Naš je život kao vožnja zrakoplovom. Jedan je gospodin prihvadio i opisavao svoju vožnju aeroplonom. Sretno smo se digli na aerodromu. Ispověšća je sve ljepe isto. Plovili smo zrakom mrlno i nesmetano. Ipak s nešto malo straha. Visoko smo iznad zemlje, pa ne osjećamo čvrstog tla pod sobom. Svastha se može dogoditi. I doista. Nakon nekoga vremena ljepe vožnje najednampat smo nego počeli propadati. Uzduž. Jecanje. Kržanje. Obračunali smo sa životom. Tonli takšni suhvatni strah. A pilot (upravljač) zrakoplova miran. On zna da, smo našli na takozvanom zrakoprovom prostor, t. j. veoma razrijeđeni zrak, i zrakoplov se nego spušta. No pilot je čvrsto držao kormilo (volan) i doskora uhvatio opet gašći zrak i dogao se ponovo i upravljač zrakoplovom prema cilju, kojem je odoptekta liao.

Tako je stično i u našem životu. Vozimo se ovim životom kao zrakoplovom. I kod toga moramo imati jedan čvrsti određeni cilj, kojemu idemo. A to je naš vječni cilj. I svoj zemaljski zrakoplov treba da bez kompromisa, nagadanja, cjenjanja, krznanja i kolbanja upravljam samo prema tomu cilju. Pa dogodilo nam se što god mu draga život. Nastale u njemu bilo kakve praznine: pogreške, neuspjesi, razočaranja, zapostavljanja, nesvađavanja. Sve to nas ne smije smeti. Na putu se uvijek događaju neprilike, nastaju potekloće, a ipak ih svladavamo. Želimo li da pod svaku cijenu stignemo na cilj.

Tako bude i u našem cijelokupnom životu, na ženljivi, jer smo putnici. Ako način je kod toga uvijek jedino i konačno na pameti, a to je naš postjeđenji vječni svrhnjaravni cilj, onda nas nitiša ne može smeti. I njegovo je postignuće skopčano s raznim potekloćima, a neplikama, s neshvađanjima i s nerazumevanjem, pa i sa strane onih, od kojih to ne bismo očekivali. A jer stizušmo Bogu, a ne njima; jer nam je pred očima vječni cilj, a ne ljudsko priznanje, onda su te praznine ne smeti. Kako je u veselju podnosimo. Naš je život jednako pun, kao da nada sve najbolje uspijeva. Volja Božja, da je naša prati. Da nas i to kuša. Kolika je to radost i zastuga, ako se shvaćamo kao prilike za što veće zasluge pred Bogom.

Sv. Pavao je bio tamnik neprilika u svom životu. Bio po tamnicama. Gomili su ga, tukli i šibali. Biće je kamenovan. Trči putu doziv brodolom. Noć i dan je sproveo na morskoj pučiji. Bio u pogibiji od rijeke, od mora, od rasbjajnika, od zemljaka, od pogana, u gradu i u pustinji; i od lažne braće. Hvatali ga, da ga ubiju. Pobjegao je spušten u kočari preko zida (2. Kor. 11, 23-33).

Neka je neprestana bolest možda njegevo slabo telo. Sam o svemu tomu piše kao o svom slabostima. I dodaje: »Najradije ču se hvaliti svojim slabostima, da se nastani u meni sila Krstova. Zato su meni ugodne slabosti, avrede, nevolje, progostava, tješkobe poradi Krista, jer kad sam slab, tada sam silan. (2. Kor. 12, 9-10).«

Sv. Pavao je čvrsto bio na zemlji za slavom Božjom, za širenjem kraljevstva Božjeg, za spasenjem težljih duša i napose svoje vlastite. Zato su sve praznine t. j. neprilike i nevolje, pa i vlastite njegove slabosti, s kojima se u životu susreće, bile praznine, s kojima se on je hvalio, i kojima se radivalo. Držao je naime čvrsto u rukama volan svoga zrakoplova. Imao pred očima neprestano svu životnu cilj: shavu Božiju po njegovoj životu bio uvijek ispanjen Božjim nakanama i Božjem Vrijom.

Zato je sv. Pavao u trpljenju i slabinama svojim i drugim ljudi bio sličan i jak, napunjen Duhu Božjeg. Zato ga nista u životu nije moglo amesti, razočarati, neraspločiti, nastjerati u ečaj. Imao je uvijek na pameti riječi Gospodinove: »Dosta ti je milos moja, jer se sila (kreposti) u slabosti potpuno razvija (utvaršava).« (2. Kor. 12, 9). Na ravnini onoga čovjeka, koji priznaje svoju slabost i potpuno se podlaže Veličanstvu Božjemu razvija i pokazuje svoju veliku jakost i dijalitet.

U vezi s time su znacajne riječi sv. Franje Saleskoga. On kaže: »Naše je najveće zku da hoćemo Bogu služiti po našem akusu, a ne po Njegovu, po našoj volji, a ne po Njegovu svladaju i zahtjevi. Kad On hoće, da budemo uzbrati, mi hoćemo da budemo uzbrati čovjek, skrivio u prvim ljudima. Svi se, dakle, ljudi radamo u istočnom grijehu — znaci: svi mi ljudi, koji dolazimo na svijet naravnim radnjem od prvih ljudi, primamo ljudsku narav lisenu posvetne milosti i mimoravnih darova.

Istočni grijeh je ipak prvi, vlastiti grijeh svakoga pojedinca. Grijesni čin je bio same jedan i to onaj Adamov u raju. Ali, jer je Adam učinio grijesni čin na samu u svoje lme, nego kao predstavnik ljudske naravi, to je posljednog čina stalo grešno stanje ne samo u Adamu, nego i u ljudskoj naravi. To se grešno stanje, ta liga i krivnja istočnoga grijeha prenosi pojedinca. Zato je nekretno dijete duhovno mrtvo, dokle god se ne preprodri vodom i Duhom Svetim na svetom Krstu. Na svetom se krštenju dobiva posvetna milost, pa čovjek opet postaje Božje dijete i baštinik neba.

Mozda ćete i to p坑oviti: Pa to nije pravo, da svi mi trpimo radi zla čina jednoga čovjeka, pa bio to i glava naša — Adam. Promatrajmo naravni red. Kad otac obitelji učini nešto velika i plementa za ljudsko društvo, pa za nagradu dobije plimstvo, ili koji unosi položaj, ili visoki naslov, tada je neograničena cijela obitelj, svi članovi obitelji vuku korist, makar je plemeniti

SAVEZNA VLADA NJEMACKE da je amnestiju povodom Svetog Godina zatvorenicima, koji su osuđeni prije 15. rujna 1949., ukoliko njihova kazna učenjem slobode nije veća od jedne godine, a novčana kazna do 5.000 maraka.

Vijenac ruža Mariji

Bilo je to godine Gospodinje 1932. Parobrod »Victoria« napustio je London i punom parom plovio prema Cagliariju (Kale). Ponosno i mirno iljušao je po moru, koje je toga puta bilo sasvim mirno. U tisuću boja prelijevalo se sunce po morskom pučini i poigravalo s valjevinom, koj su se, čas srebrnobijeli čas modri, poigravali u parobrod.

Na palubi je bila živahnina vremena putnika i promatrali igru valjeva, uživali u ljetopis sunčanoga jutra na moru. Živahnino razgovarali i šali se.

Malo postrane — osamljeni sjedio je muž plemenita obraz. Njegove murne oči su gledale preko neizmernjene morske beskrasnju daljinu. Uzme se po posebno micalje a prsti njegovih ruku prebirali su zrnca krunice.

Oko njega b-o svećani mir. Gdejkiju je od suputnika prošao palubom, očim go prežirnim pogledom, a pokoji i dobrodošliku kakovu primjedbu. Nas osuđeni putnik zaduben u molitvu te nije opazio.

Ništa na svijetu nije nestalnije od mora. Iz lagane maglice daleko na obzoru nastao je mno go malo crni zastor, koji je doskora zasiro sunce i prigledi spuštao se u more. Srebrnobijeli modri valovi naranči su u ogromne, strešne i pjeneče bregove, koji su divlje navaljavali na parobrod. Htjeli su da ga zdrobile i progutaju. Bojazan putnika pretvarala se u smrtni strah. S grozom su gledali divlji divlji ples morskih vihora. A kad su pjeneci valovi podeli zaptivljavat preko palube, prestrašeni su se putnici slijenili u kabine.

Osamljeni se putnik nije bojao viši. Kao sudil i sav obuzet od divljega pleasa počeo je preskativati valove, koji su se valjali preko palube. S glavom, su se valjali preko palube. S glavom, s krenjama, sa svakim pokretom svo-

ISTOČNI GRIJEN PRELAZI NA SVE LJUDE

Prvi je čovjek Adam bio predstavnik cijelog ljudskoga roda. Svrhunavne darove dao je Bog prvom čovjeku kao porodično dobro. Po Božjim ustanovama trebalo je, da ih radnjem baštini svaki naravni potomak Adamov, jer su u Adamu bili kao u klici svih ljudi. Zato je i grijeh prvog čovjeka porodični grijeh. U Adamu su kao u klici sagriješili svi ljudi. Radi toga svaki čovjek, koji prirodnim radnjem poješće od Adama, prima od prvoga časa svoga življanja kao baštini posvetne milosti i pokazuje svoju veliku jakost i dijalitet.

U vezi s time su znacajne riječi sv. Franje Saleskoga. On kaže: »Naše je najveće zku da hoćemo Bogu služiti po našem akusu, a ne po Njegovu, po našoj volji, a ne po Njegovu svladaju i zahtjevi. Kad On hoće, da budemo uzbrati, mi hoćemo da budemo uzbrati čovjek, skrivio u prvim ljudima. Svi se, dakle, ljudi radamo u istočnom grijehu — znaci: svi mi ljudi, koji dolazimo na svijet naravnim radnjem od prvih ljudi, primamo ljudsku narav lisenu posvetne milosti i mimoravnih darova.

Istočni grijeh je ipak prvi, vlastiti grijeh svakoga pojedinca. Grijesni čin je bio same jedan i to onaj Adamov u raju. Ali, jer je Adam učinio grijesni čin na samu u svoje lme, nego kao predstavnik ljudske naravi, to je posljednog čina stalo grešno stanje ne samo u Adamu, nego i u ljudskoj naravi. To se grešno stanje, ta liga i krivnja istočnoga grijeha prenosi pojedinca. Zato je nekretno dijete duhovno mrtvo, dokle god se ne preprodri vodom i Duhom Svetim na svetom Krstu. Na svetom se krštenju dobiva posvetna milost, pa čovjek opet postaje Božje dijete i baštinik neba.

Mozda ćete i to p坑oviti: Pa to nije pravo, da svi mi trpimo radi zla čina jednoga čovjeka, pa bio to i glava naša — Adam. Promatrajmo naravni red. Kad otac obitelji učini nešto velika i plementa za ljudsko društvo, pa za nagradu dobije plimstvo, ili koji unosi položaj, ili visoki naslov, tada je neograničena cijela obitelj, svi članovi obitelji vuku korist, makar je plemeniti

Možda ćete i to p坑oviti: Pa to nije pravo, da svi mi trpimo radi zla čina jednoga čovjeka, pa bio to i glava naša — Adam. Promatrajmo naravni red. Kad otac obitelji učini nešto velika i plementa za ljudsko društvo, pa za nagradu dobije plimstvo, ili koji unosi položaj, ili visoki naslov, tada je neograničena cijela obitelj, svi članovi obitelji vuku korist, makar je plemeniti

U istočnom je grijehu izvor svim duševnim i telesnim nedušama, što nas biva u životu, tamo je korišten jadina i susara, koje nas prate od koljevke do groba.

Nikola Porpora mi je nekoć rekao da mužički proizvedem vjetar. A kako nismo nikada takova v-hora dešavje, to mi je bilo nemoguće. Zato sam zamolio svog učitelja, neka mi on kod toga pogmeye. Da ste ga teda vidjeli! Da ste ga vidi! Sva ljetopis, i dnevni, sablasni ples vihora izlazio je iz skrova, kad je živo naslijedujući igru prirode skakao, vika, i ujau, se i galionao pred manom moj starl dobri učitelj Nikola Porpora. I danas sam s vihorom doživljavao i u svaku neizbrisivu uspomenu svojih dana.

Ik nezadovoljene radoznalosti nastane novi pitanj: »Kako se niste bojali, da vas ne pogradi i ne odnesi val? I niste se bojali, da bi pobijedilo more moglo pogutivati i parobrod zajedno s nama? Štvari je štetala pahimb i v. i ve je niste bojali?«

Novi smješak preleti licem upitanoga: »Kako se da bojim? S Bogom u srcu! s krunicom u rukama no bojim se smrti. S njom mogu biti u vječnosti, u raju, kojega će mi otvoriti vijenac ispletan od duživotnih rupa.«

»A kdo ste vi, gospodine, i kuda putujete?« — postavio je uputnik novo pitjanje.

»Ja sam Josip Haydn i putujem u Beč!« — odgovorio je mimo opticanja.

Crvenljivi stidi prelio je lice državnik. Mucujući i ispitivanje se udario se i s dubokim naklonom.

Kao iskrna palu je novost mediji radoznale. »Sto, da je taj ekstroni muž Josip Haydn, poznati skladatelj?« — S dušokim poštovanjem su odsada suputnici pozdravljali Haydina, junaka, koji se srde bojase preza i na ispitivanju ljudi, ni moračkoga vihora, ni smrti. Divili su se njemu, koji je bio veliki majstor glazbe, stvaralač besmrtnih djela (ortofonika), »Stvaranje svijeta i »Godstvo dežava, te, okromaj, dječjašnji štovatelj Majke Božje, kojeg je ples vijenca čudovitom vrhu.«

Nedjelja Šezdesetnica

12. II. 1950.

Sv. Mira pošte ovojice: Ustani, što spavni, Gospodine! Ustani, i ne odbaci nas, zati zaboravljaju nevolju našu? ponizni smo do prana nemajskoga, ustani, Gospodine, pomož nam i izbavi nas! Bože, svojim smo ušima slušali, oti su nam naši kazivali!

Se Pavao opisuje u Poslanici (II Kor. 11, 19.-33, 12, 1.-9) svoje patnje, te time potiče i nas, da i mi svoje dragovoljno podnosimo. »Braco, rado podnosite bezumne, kad ste sami mudri. Da, podnosite, niko vas tko zaslužuje, aško vao tko prodrže, aško uzima vase, aško se tko podriže, aško vato biće po obrazu. Tripli sam u napomena, u tamnicama, izbijen preko mjeri više puta sam bio u smrtnoj pogibelji. Od Hebreja primio sam pet puta po četredeset manje jedan udarac. Triput su me šibali, jedampak kamenovali, triput sam doživio brodom, no i dan proveo sam u morskoj dubini, često na putovanjima, u pogibjeli od rileka, razbojnike, suplemenjaka, neznačajaca, u pogibjeli u gradu, u pustinji, na moru, od lažne braće. U trudu i muci, u mnogom bđenju, u gladi i žedi, u mnogom pestu, u zimi i golotinji. Osim onoga, što je izvana, dnevno navale na me brije za crkve. Tko je slab, a ja da ne budeš slab? Tko se sutišnjava, a da menе ne pal? Ako se treba hvaliti, ja ču se hvaliti svom slabosti. Znam čovjeka u Kristu, koji je prije četvrteta godina (da li je tijelu, ne znam, ili izvan tijela, ne znam, Bog zna) bio odnesen do trećeg neba. I znam, da je taj čovjek bio odnesen u raj, i da je bio tajanstvene riječi, koju čovjek ne smije govoriti. Radi toga se hvatili, a ne ēta se hvatiti sobom osej svojim sluhostima. A da se ne bili uzdigao radi usvišenosti objava, dan mi je žalac mog tijela, a među sotinom, koji me čuša. Mojo sram zato triput Gospodin, da odstupi od mene. I odgovori mi: Dosta ti je mlast moja, jer ješak uveruješ u slabost. Zato cu se rado privlaći svojim slabostima, da se u meni nastani jakost Kristova.

Sv. Evandželite govori davan o sijaču, čije sjeme pada na četiri razne strane. »U ono vrijeme, kada se udaralo vrlo mnogo naroda, koji je hrilo k Isusu u gradova, govorio je da je prispodobio: Iz dešaj, jedne pade hrpa pota, kada je sijač, ali se načje sjejam, a kada je pogledao i pozdrodoza ga pive nebeske. A druga pade na kamen, kada je niklo, ususle se, jer nije imalo višeg. I drugo pade u trnje, koje je uzrastalo zajedno. A drugi padne na dobru zemljinu, izmikne i denesi stozruki rod. Kad ovo rečepovku. Tko ima uslju, da neka čuša. Tada ga upitao njegovu učenicu: Kakva je to priča? On mi odgovorio: Vama je dano, da razumijete tajne kraljevstva Božjega, a drugima u pričama, da dođe gledaju, ne vide, i dok slušaju, ne razumiju. A ova priča znači: Sjeme je riječ Božja. Koju su kraj putu, to su oni, koji slušaju, a zatim dolazak davano i uzmaju riječ z njihova sruša da ne bi povjerovati i spissi se. A koji su na kamenu, to su oni, koji dok slušaju, primaju radosno riječ, ali nemaju korišćenja, nego vjeruju kroz neko vrijeme i odpadnu u vrijeme kušnje, koje pade u trnje, to su oni, koji su čuli, ali se načje putu života guši od briga i bogatstva i nalažda života i ne daju ploda. A koje je pale u doburu zemljinu, to su oni, koji slušaju i čuvaju riječ u doburu i savršenu sruči i daju pot do postojanosti.

Pouka: Cuvajmo i mi riječ Božju u srcu, osoblju onu, koja nas je pobudila na pobožan život. Neka nam ona bude pravi putokaz ka kreposti, a preko nje do Boga, gdje će donjeti potpuni rod radošću, mira i blaženstva.

NA KONGRESU CRKVENE MUSIKE Istočnih obreda, koji će se održati u Rimu prilikom proslavlja Svetih Godina, predstavljci pojedinih obreda izvesti će u Vatikanu u biblioteći najtipičnije dijelove svojih obreda. Izvedeni dijelovi bit će smješteni na pločama i predstavljati će trajau umjetničku uspomenu na Svetu Godinu, i pokazati ljeputu različitih obreda Katoličke Crkve.

Povijest jubilarnih godina

Godine 1300., 22. veljače, papa Fontanij VIII. proglašao je bulom „Antiquorum habet digna fides“ za cijeli kroatanski svijet godinu 1300. za svetu i jubilarnu godinu, kao spomen tisuću tristoteste godine od Rođenja Isusova, a s ciljem da molitvom i pokorom vjerujući Isprase od Boga „spovratki dobrobita u svjetlo“. Svin onima, koji dođu u Vječni grad i pohode pod određenim uvjetima, ma bezlike (crkve) sv. Petra i Pavla, sv. Otac je podijelio potpuno oproštenje. U teškim i raspršenim prilikama onoga doba proglašenje jubilarnih godina trebalo je označiti razdoblje velikog povratka Kristu u velikog čovjeku čovječanstva. Nešto slično jubilarno godinu, u starim Židovima, kada su se dugovočiopratali, založeni ženljivci vršili, a razmornice poravnavale.

Tradicija je, da je nadahnula za otvaranje svete jubilarnje godine da se papu Bonifaciju redovno trećeg reda sv. Franje, brat Andrija, koji je, lako je nosio kardinalski šešir, živio povučeno u samostan sv. Lovre u Plitvi. Stari grafiti, koji su zlogostrosti prolali, ali su sačuvani u opštim, prikazivali su naime brata Andriju, kako iz tvoj svog ujaka pape Bonifacija VIII. prima bulu novoga Jubileja.

Proglašenje Svetie Godine je odigraljeno u svim srčanim vjernjima po cijelom svijetu. Nevjeki pjesnik kričanstva Dante Alighieri i ondašnji najpoznatiji slikar Giotto poslali su u Rim u svojem djelu „Božanskim Komendacijom“ slike uspomjene o svetištu, prema kojima je tako simboličko putovanje započeto na Veliki Tjedan 1300. Ova je putovanje slika uspomjene čovječanstva kroz polno i distilirano prema duhovnom nebeskom blaženstvu. Gotto je pale ovojvjedjivo prvu jubilarnu godinu slijedom koja se i danas nalazi u Latenskom baziliku. Na njoj je našlikan papa Bonifacij u času, kad razvijaju bultz proglašuje potčest jubilarnje godine.

Svi kraljicari onoga vremena slaju se, da je bilo vrlo broj hodočasnika, koji su uspravo svih teškoća i udalečinu krajeva dali, da se u Rimu pokloni Kristovu namjesniku na zemlji. Kraljicari D'Asta očjeni, da je oko 2 milijuna hodočasnika bilo tokom te godine u Vječnom gradu. Otvorenoj Svetiće Godini bilo je slično pojav, dug je na još oblačenom i tmurnom nebu.

Hodočasnici, koja su se kretala za Rim, nisu bili kaona načinju. Držanje pobjede otčavale su put, koji nije bio ni najmanje ugodan. Putovalo se pojedinačno i u društvu po starim putevima koje su još Rimljani bile sa-

gradili. Putovalo se konjima, kolima, ne ponajviše pješice. Razporedjeni vodiči kazivali su hodočasnima put na alkpinkim klanicama. Hodočasnici su dobivali hrani po samostanima, a vrata gospodnjaka bila su im otvorena danju i noću. Hodočasnici je bilo sveta i nepovedne sreba! No uza sve to put je bio skidat i spasan. Hodočasnici su morali prući često kroz zaseoke i mjesto, okušena krunom i drugim zaraznim bolestima. Morali su triptjet mraz i vrućinu, a vrlo često boriti se i podnijeti jednemu zlobu, koja se je potom prati.

Velika navala hodočasnika učinila je, da su svili gospodnji i samostani bili premalon: da prime toliko mnoštvo, koje je došlo u Rim. Hodočasnici su morali i u tom pogledu podnijeti većike žrtve.

Među hodočasnima, koji su se našli u Rimu bili su i Hrvati. To nam kaže u sami Dante svojim poznatim stihovima z Božanskim Komendacijem (Ra-

XXIII., 102.-108.). Ugledavši u Riju sv. Bernarda, Dante sam sebe usporeduje s hrvatskim hodočasnicom, koji je došao pokloniti se Veroniku rupcu, u koj je Isus utisnuo svoj lik na svom putu na Kalvariju:

Ko onaj iz Hrvatske valjda, što
Došo vidjet Veroniku nađu
Mai da njene nastuši se slave,
Obima je gleda, mišlj pita,
Gospode, Isuse, pravi Bože.

Tako daleko bilo tice Tvoje?

Da su na prvom Jubileju bili zaista prisutni i hrvatski hodočasnici, a ne neke kasnije godine, svjedoči nam neizravno i kraljev Villan, koji pripovijeda, da se upravo te godine pokazivalo u Rimu vjernici Veronika rupac baci i da je on „izazvac živo zanimanje i divljenje medju strancima“. Pobornost, s kojom su Hrvati gledali svetu relikviju, dirljuna je Dantea, i on je stakao u svojem najljepšem i naglasovitom djelu.

Tako je završio prvi Jubilej. Ba su na prvom Jubileju bili zaista prisutni i hrvatski hodočasnici, a ne neke kasnije godine, svjedoči nam neizravno i kraljev Villan, koji pripovijeda, da se upravo te godine pokazivalo u Rimu vjernici Veronika rupac baci i da je on „izazvac živo zanimanje i divljenje medju strancima“. Pobornost, s kojom su Hrvati gledali svetu relikviju, dirljuna je Dantea, i on je stakao u svojem najljepšem i naglasovitom djelu.

Sv. Valentijn

Blje je svćec k u rimskoj kršćanskoj općini. Odlikovao se velikom ljubavlju prema siromasima i revnješu za slavu Božiju. Stovali su ga kao mudra - pravodna čovjeka - kraljca i pogani.

Za cara Klaudija bilo je baćen u tamnici kao kraljevin. Kad ga je usušao car Klaudijs, reče: „Cujte, Rmljani, kako nebitoru nauku uvi ovač čovjek.“

All je nasa, za Kalpurnije dovršeno caru da ga je zavela lažna nauka. Car je nazna predoč Valentina Kalpurniju, da ga ona pita. Kalpurnije ga je predočio svu Asteriju s nalogom, da ga predloži za pogunstvo.

Kad je Valentin bilo doveden u Astreliju kuću, pomolio se Bogu, da ona kuća uruči Bogu. Asteriju pak reče: „Gospoda Isus Krist je pravo svjetlo, što razvijaju svačaka čovjeka, koji dolazi na ovaj svijet.“ Asterija mu odgovara, da će vjrovati u Krista, ako Valentin pozna vidi njegovog poklonca, koja je bila u sjebi već dovrši godine, alementa mu reče: „U ime Isusa Krista - dzedi je k menci. Kad ju je Asterije dovoč, sv. Valentin poduzeće ručku u nebu, sa susama se ponosi: i ona polobi svoje ruke na njezine oči, i divješta je odmah progledala.

Asterije je od uzbudnja pao na kolje pred Valentinom i pokrsto se zaređao na poklonak. Ovo se sve proteo u maja. Za nekoliko dana došlo u vjetri i vjete u sveču Valentina. Asterije i i gove ukucane i odvedu u tamnoce. Asterije je sa svojim ukucan-

im podnjoš mučenjima smrt. Sv. Valentijn na najpre ije isprabljali toljaga ma, a zatim mu odrubili glavu mačem dne 14. veljače 289. na Flaminijevom putu. Papa Julije I. da je na njegovu grobu u Rimu sagraditi lijepo bezdružu.

Du nam molitva bude duboka, nije potrebno moliti dugo.
Cemo glasna vika? Bog razumije i one, koji Ga zazivaju u tisini. Cemo mrimjati usnicama litanije, kad nam je duh rastresen i daleko od molitve. Bog razumije one, koji Ga zazivaju za rom.

Veseli me podsjetiti na nadpis, koji u koru sv. Damjana u Astizu tako dobro pokazuje način molitve drevnih redovnika: „Non vox sed votum, non clamor sed amor, non cordula sed cor, peccatum et mens concordet cum Deo.“

„Neka ne pjeva psalm Bogu glas nego čežnja, ne vika nego ljubav, ne hrfa nego srce. Jezik neka se složi s dohom, a drži s Bogom.“

Molim, dakle, ovako. Ovo je čas. Bog će tas razumjeti, jer On šta u srca našim.

Nano Salvaneschi iz knjige: „Jutarnja i večernja razmatranja“

Zvjezdano nebo

Naše Sunce se svojim planetima, među kojima je i naša Zemlja jedan od manjih članova - potpuno je usmjeren kolonijom u svemirskom prostoru. Da nađemo na najbolji svijetlosti nekretnine (stajališta), a svaka je zvijezda nekretnica, koju vidimo na nebeskom svodu sunce poput našeg - treba otiti oko 270.000 nebeskih metara. Kako znademo jedan nebeski mjerljivi put? Među dalačinu od Zemlje do Sunca i između 150 milijuna naših kilometara. To najbolje sunce u svemiru žive će Proklisni Centauri. Dakle je od 4% godine svijeflosti. Tolkako, vremena treba zraka svijeflosti (radio vijesti) prevali u 1 sekundi 300.000 km, a u jednoj godini 9 1/2 bilijuna km.

Druga bliza zvijezda, koja se i na našem nočnom nebu u zimskim mjesecima vidi kao najsvijetliju medu nekretnicama, u viježtu Velikog Psa, sjajni Sirius, udaljen je od nas 560.000 nebeskih metara ili 8,7 godina svijeflosti. Kada bi naše Sunce bilo od nas tako udaljeno, vidjeli bismo ga kao jednu običnu zvijezdu, srednje veličine, na nebeskom svodu.

Sve zvijezde, koje vidi na nebeskom svodu protištim, a vidi se na cijeloj nebeskoj kugli protištim okom oko 5000 zvijezda, sadinjavaju tek je-

dan četrdesetmiljutaj dio zrijedza, koje privođaju velikom viježdanom svatu G lektike ili Milječnog Puta. Ova sunčav sadrži u sebi oko 200 milijarda sunaca. On imade oblik sjajne pliče, poput leće, dužine promjera 200.000 god. svijeflosti, a debljina 10.000 god. svijeflosti. Svako sunce tuge stava leti svojom putanjom oko središta tvorbe. I naše Sunce sa svom planetačima pripada tom Milječnom Putu. I naši se daleko od njegova središta či 40.000 god. svijeflosti. Ono vidi jedan krug oko središta za 250 milijuna godina, ističi se svim planetama okolo Sunca i uvijek se našaže točno u onim točkama, gdje se po prirodnoj zakonomima moraju našaziti. Tako se zviježde u svemiru, koje se našaže na središtu, kruže po svojim edrenim stazama oko središta zvjezdane nebeske mreže i kruže po svišnjim gospustima i našaže na središtu tvorbe. I naš Sunce sa svom planetačima gibaju tog velebnog zvjezdano grada moraju našaziti.

Savrseni ustroj Milječnog Puta, mi ne vidimo tjelesnim okom. Ali ljudi, razumiju zemaljske amebice, imaju i jedno drugo oko, duševno oko, to su prošnali središta i metode mjerjenja i procjavanja, kojima su spoznali veličinu, harmoniju i tjeplotu te Božanske tvorbe, i aku ne mogu dublje prodržati. A sadržaj, smisao i svrhu velikog, prelijajnog djela. I tu vidimo, kako nije istina ono, što nam kaže naše telesno oko, nego ono, što nam kaže razum, dubli i duševno oko.

Milječni Put nije više neureden pojas zvijezda i zvjezdanih oblika, niti se zvjezdano nebo može smatrati kao uskajnjeni ogromni kup bez reda protuljih zvijezda, već je to sustav savršeno ustrojen, harmonična gravdejna, koja pruža izvanredan primjer reda vrhovnog svemirskog Graditelja (svoga Stvoritelja), a nama ujedno pokazuje najljepši nebeski prizor.

Sjeme istine i milosti

Ius Krist je došao na ovaj svijet, dajudina donesve svjetlost Istine i piodnosti Milosti. On je tri godine neuromozno naučavao svoju božansku nauku. A kada je poslijše pregorje muke i okrute ne smrti trebao da se vrati Ocu, daže našog svojim Apostolima: »idite po svemu svijetu i propovijedajte evanđelje svakome stvorenju.«

U Evanđelju nedjelje Sezdesnice Isus namuča zašto mnoge duse ostanju u tamni.

Prvi je uzrok ovome oholost. Ponešen oholosu čovjek je proglašio svoj um jedinim izvorom i vrhovnim mjerilom istine. Nemajući pravoga mjerila ljudski je um padao iz zablude u zabludu na području razumskog mišljenja je nastupilo raspoloženje. Međutim bez Istine nema života, bez nje nema ni naprakta, ni mira, ni blagostanja.

Prvotni je odjed čovjek bio izazvan oholosu. Prvotni prepored mora biti rukovoden ponizašću. U poniznom prihvatanju objavljenje Istine, kao i u spremnoj poslušnosti nauči Crkve, koju je Krist postavio nepogrešivim čuvaram i tumaćem objavljenje Istine, nazavi se put preporoda čovječjeg uma.

Drugi je uzrok mlakost, mekčaka vole. Ima ljudi, koji se dive uvisloženjem ljeptot kršćanskih istina, divnoum redu kršćanskog čudoreda. Međutim, kako ih svaki povjetar savija, svaka napast svladava. Za njih je kršćanstvo sijajan sustav, koji nema nikakvu utjecaju na njihov svakodnevni život. Oni neće da uvide, kako divljenje kršćanstvu ne znaci ništa, ako mi to kršćanstvo ne provodimo u život. Priznajemo, da čudorende načela kršćanstva nisu lako u život provesti. Naša se pokvarena narav, tome uporlo protivil. Krist nam međutim u sv. Sakramentima pruža dovoljno Milosti, pomoći kojim možemo svladati svoju pokvarenu narav. Naša je dužnost, da koristimo ta sredstva Milosti, kako sjeme Riječi Božje ne bi umrlo u suhoći naše duše.

Treći je uzrok zaokupljenosti vremenitim brigama. Mi smo dužni obrnuti se za uzdržanje i uljepljivanje zemaljskoga života, kako svoba tako i onih, koji su nam povjereni. Ta briga nikada nije bila laka. Ali, brižno moramo paziti da nas zemaljske brigade gospodari ne zaokupe – da ne uguši naš duhovni život. Vremena su dobra po svojoj naravi, nož od čovjeka i ona ne mogu biti ciljenje čovječjeg života. Ono, što po svojoj naravi, i namjenti, ima službu čovjeku ne smije postati njegovim gospodarenjem. Naprotiv, vremeni napredaju, vremeno blagostanje mora poslužiti čovjeku da olakša njegove napare, i njegova nastojanja za duhovnim napretkom i da ga u tom usavršavanju.

NOVI PATRIJARHA U JERUSALEMU

Iza smrti Alojzija Barlassina † 27. rujna 1947. – ispravljena je rimokatolička biskupska stolica Jeruzalemu, gdje je prviim biskupom bio apostol sv. Jakob. I stoga mu nasljednici imaju naslov Patrijarha. – Sada je Patrijarkom postao preuvišeni gospodin O. Alberto Gori, franjevac talijanske narodnosti, koji je kroz 12 posljednjih godina bio Kustod čuvar Svetе Zemlje. Novi Patrijarhu je na blagdan Bezgrešnog Začeća B. D. Marije od samog av. Oca Pape primio biskupske posvećenje – Preuvišeni Gori je kao Kustod Sv. Zemlje bio visoko cijenjen u svem srednjem istoku. Njegovo imenovanje za Patrijarka s velikim veseljem primljeno, kod braće mu franjevacima i ostalog latinskog clera i vjernika, te kod drugih katoličkih obreda i inih kršćanskih konfesijs. Pa i Židovska sinagoga i vlast novog Israela veselo ga pozdravljaju. Novi Patrijarhu na Božić u Belehremu prvi put nastupa svoju patrijarkalnu službu te nosi kip Djete Isusa i polaze u Spili-Sztadl uprave tamo, gdje je Bl. Majka Marija novorođenog Isusa položila.

Krist Bože blagoslov novog Oca i Natpastira svoje Domovine, te joj pojdi željeni Mir i Slobodu!

Iz katoličkog svijeta

ZNAMENITI ARHEOLOŠKI PRONALAZAK U RIMU. U Rimu se izvode radovi na obnovi stare rimske bazilike svetog Ivana i Pavla. U tokovih radova otkriven je gornji dio primitivnog pročelja iz kraja 4. vijeku. Otkriveni i očišćeni stubovi nose još tragove pustošenja Alarikovih horda iz god. 410. Arheolozi vide u njima jedinstveni primjer starog kršćanskog graditeljstva. Otkriveni su i odlomični frizi, koji su u srednjem vijeku krasile crkvene stube. Pročelje bazilike će biti sasvim obnovljeno i uspostavljeno u svom prvobitnom obliku, osim stubišta, koje potječe iz 12. vijeka, a koje je.

INDIJU se vrše velike pripreme za pravoslavu 1900. godišnjice dolaska sv. apostola Tome u Indiju.

U DANZIGU su obnovljene crkve S. Matije i Uzasača, koje su bile jake oštećene od bombardiranja.

KATOLICIZAM U INDIJI. – Indija, koja je nedavno postala samostalna država, broji oko 4 milijuna katolika Hiriherija broj 57 biskupa, od kojih su 20 njih uređenici Svjetovnih svećenika. Ima 3.456, a redovnika 2.053. Časnih sestara ima 11.633, a od njih 7.000 domorotinja. Katoličko školstvo, osnovno, srednje i visoko je takoder dobro razvijeno. Veliki ugled uživa u Indiji isusovac o Jeronimu D'Suze, narodni i zastupnik za Madras i dan indijske delegacije kod Organizacije Ujedinjenih Naroda u proteklom njemu zasjedanju.

IZ FILIPINA. – Predsjednik Filipina Elpidio bio je na sveučilištu u New-Yorku promovirao za počasnog doktora. Tom godom je predsjednik Filipina izjavio, da je njegova zemlja jedina kršćanska zemlja na Dalemom Istoku, jer je takova obvezana, da pomogne istini i pravdi da dođu do puno pobede, jer će se samo na taj način moći ostvariti pravi i trajni svjetski mir.

INDONEZIJA priznato je Vatikan poslovnom notom upravljenjem na predsjednika vlade.

STANOVNIŠTVO BERLINA snizilo se tijekom rata i poslije rata. Prije rata bilo je u Berlinu 441.400 katolika. Danas ih ima 422.300.

GODISNIK SV. STOLICE za 1950 predan je Sv. Ocu Piju XII. 18. siječnja. Po podacima, sadržanim u tom Godisnjaku, ima sed 54 kardinala, od kojih su tri imenovani od Benedikta XV., 24 od Pija XI., a 27 od Pija XII. O. nadbiskupska biskupska i generalnih vikara ima svega 54 osobe, koje su uši zatvorene ili deportirane ili barem sprječene da vrše svoju pastoralnu dužnost.

ZA OBNOVU KATEDRALE (Liebfrauenkirche) u Münchenu, koja je stradala od bombardiranja u ratu, odabrala je bogoslužna vlasta nadnevno iznos od 150.000 njemačkih maraka. Dosad stoji na raspolaženje iznos od 783.160 njemačkih maraka.

KIP FATIMSKE GOSPE. – Američki kipar Tomas Mc Glan dominikanac, boravi u Italiji, gdje je kroz marmonarvu pravi k p. Majki Božje Fatimskoj. Kip su naručili američki katolici koji će ga pokloniti Gosподinu svetištu u Fatimi.

KATOLICIZAM U ENGLLESKOJ. – U Engleskoj postoji katoličko društvo za širenje istine. Ovo društvo je u 1948 raspšrlo 2 milijuna primjeraka raznih knjiga i brošura vjerskog i naučnog sadržaja. Osmi toga je poslalo u Njemačku 20.000 moštvenika na njemačkom jeziku.

IZLOŽBA KATOLIČKE DJELATNOSTI. – U Rimu će tokom Svetih Godina biti priredjena izložba katoličke djelatnosti. Izložba će imati sljedeće odjelje: 1. Odgoj i prosvjeta, 2. Katoličke organizacije, 3. Kino, radio, kazalište i glazba, 4. Književnost, 5. Informacije i štampa, 6. Sport i turizam i 7. Obitelj i rad. Za ovu izložbu vlasti veliko zahtjevaju u cijelom katoličkom svijetu.

KATOLICKO ŠKOLSTVO. – U Kroatiji namjeravaju otvoriti katoličko sveučilište. Akelju za otvaranje ovoga sveučilišta pokrenut je obraćenik dr Aleksi Re, poznati profesor kemije.

ELEKTRIČNE ORGULJE mogu se prema jednoj uputi Sv. Kongregacije obreda uvesti samo u onim crkvama, gdje to Ordinariju obzvom na posebne prilike smatra potrebним. Prema jednom dekretu iste Kongregacije orgulje bile su električne orgulje u crkvama zabranjene. Po mogućnosti treba ostati kod orgulja na cijevi.

APOSTOLSKI INTERNUNCII u Hrvatsku odlikovan je povodom svog 70. rođendana vlasnik odlikovanjem hrvatske kraljice.

U KOLUMBIJI je jedan 28-godišnjec svećenici upravo takozvane radio-kurseve za seljake. Prijavile su već preko 7.000 slušača. U tu svrhu sagradena je i emisija stanica, a među seljake razdijeljeno je nekoliko prijemnika besplatno.

KATEDRALA U VACU u Mađarskoj, koja je u ratu teško stradala od bombardiranja, obnovljena je u toljkom mjeru, da je kriptu opet mogla biti predata službi Božjoj.

ZA BEGUINJE U PALESTINE su kupili su američki katolički zadnjih 18 mjeseci 1.250.000 dolara.

APOSTOLSKI DELEGAT U JAPANU. Mako Fürstenberg, kristol je nedavno dovođen profesar katoličkog sveučilišta u Tokiju.

IZ EGIPTA javljeno je za Svetu Godinu oko 2.000 hodočasnika, koji nisu katolici. U jubilarnom godinu 1932. bilo je samo 300 hodočasnika iz Egipta.

RELIGIOZNI FILM o Svetoj Godini snimila se u Njemačkoj pod pokroviteljstvom pomoćnog biskupa Neuhausera u Münchenu, koji je više godina kao prelat bio zatvoren u Dachau-u. Ovo će poslije 13 godina biti prvi religiozni film u Njemačkoj.

NAVEĆE JAPANSKE NOVINE s nakladom od tri i pol milijuna primjeraka poslaše su svog suradnika kao stalnog dopisnika za vrijeme Svetе Godine u Rim. Sto to znači, može se razbrati iz toga, što su se na pr. prije u Japanu izbjegavale sve vijesti iz katoličkog svijeta.

INDONEZIJA priznato je Vatikan poslovnom notom upravljenjem na predsjednika vlade.

STANOVNIŠTVO BERLINA snizilo se tijekom rata i poslije rata. Prije rata bilo je u Berlinu 441.400 katolika.

Danas ih ima 422.300.

GODISNIK SV. STOLICE za 1950 predan je Sv. Ocu Piju XII. 18. siječnja. Po podacima, sadržanim u tom Godisnjaku, ima sed 54 kardinala, od kojih su tri imenovani od Benedikta XV., 24 od Pija XI., a 27 od Pija XII. O. nadbiskupska biskupska i generalnih vikara ima svega 54 osobe, koje su uši zatvorene ili deportirane ili barem sprječene da vrše svoju pastoralnu dužnost.

ZA OBNOVU KATEDRALE (Liebfrauenkirche) u Münchenu, koja je stradala od bombardiranja u ratu, odabrala je bogoslužna vlasta nadnevno iznos od 150.000 njemačkih maraka. Dosad stoji na raspolaženje iznos od 783.160 njemačkih maraka.

HODOČASNICE povodom beatifikacije Vincenta Pallottija († 22. 1. 1850.), koja je obavljena točno na stogodišnjicu smrti, primio je Sv. Otar 21. siječnja u svećanu audienciju (posjet). Tvorница radio aparata Philips uspjela je, da ovo tijekom riješi u velikoj bašći Sreti Isusova na Mont Martru kao i u bazilici sv. Terezije od Djevice Marije u Lisieux-u. Prema predviđenoj myjavačnici, koja se uopće ne primjećuje u koji način ne smjeti lijeputi crkve, uspjelo je postići, da se glas svećenika po svom crkvi jednako čuje. U crkvi pak sv. Pavla u Londonu ovo pitanje je riješeno manoga zanimljivije. Tamo je glavna aparaturna smještajna u crkvenoj kripti (podrumu), a odatle je čitama u rasponu s malim zvucišćima, koji su ugrađeni u crkvene klape. I u ovom, kao i u gornjim slučajevima, rezultati su izvršni.

ZA SLOBODU NASTAVE. – Katolici su u Marseliću podigli jednu novu školu, koju je, prigodom njene otvaranja, blagoslovio marselski biskup Mgr. Delay. Toga godom biskup je održao govor, u kojem je među ostalim izjavio: »Kada mi katolici braniće slobodu vjerskih škola, onda moraju naglašiti, da mi to činimo u višim razloga. Radi se o dužnosti kršćanskih roditelja, da odgajaju svoju djecu na ne-prevarljivim, vječnim načelima kršćanske čudorednosti i istine. Za kršćanske roditelje ne tražimo ništa drugo, nego da slobodno mogu udovoljiti ovoj dužnosti svoje savjeti. Mi dozvoljavamo razlike u mišljenju, ali ne dozvoljavamo, da ikakvo državno uspostava, da rukovode odgojem svoje djecu. Naša je zemlja slobode, to se vidi po tome, što ste vi ovu školu mogli sagraditi. Ali, da sloboda nije potpuna, jer vi još uvijek svoje škole morate posebno uzdržavati. To je nepravda i misli se i na to nempravdom nikada ne možemo pomiriti.«

– Savез Švajcarskih učitelja uputio je upozor na roditelje, da poduzmu sve, kako se ne bi krnjila njihova prava na odgoj vlastite djecje. Kršćanski roditelji se pozivaju, neka se opravi pokušajima, da se škola neutralizira i na taj način neka spasi kršćanski karakter Švajcarskih škola.

FRANCUSKI VISOKI KOMESAR u Njemačkoj potpisao je amnestiju povodom Svetih Godina, kojom se opravišta dio kazne voćem broju kažnjivnika (oko 115).

U POMOC SVEĆENSTVU. – Južnoj Americi, koja je u ogromnoj većoj katoličkoj kopnici (kontinenti), postoji veliko pomaganje svećenstvu. Stalo na pr. u državi Cile, koja je stanovništvo isključivo katoličko, a broj 8 milijuna, postoji samo 1615 svećenika, što znači, da na jednog svećenika otpada preko 3 tisuće dana. Pri tome treba uzeti u obzir, da je stanovništvo u Cile vrlo raspoređeno po velike, tako, da je župnicima vrlo otezan njihov dužobrodarski posao. Osvobi se osjećje pomaganja svećeniku ka u skola. Radi toga je bilo u glavnem gradu Cile, Santiago, osnovan katedarski zavod, u kojem se žene i djevojke pripremaju, da bi mogle zamijeniti katehetke u školama u poučavanju vjeronosnosti.

CRKVA I ZOBRAZBA. – Katolička Crkva ponovo prati napredak svećenstvene znanosti, jer taj napredak ponovo i ponovno dokazuje ne samo, da između vjere i znanosti nema nikakve opreke, nego, da rezultati svećenstvene znanosti svakog dana sve više i više potvrđuju istinsnost vjerske nauke. Učenje u bogosloviju je prije trajalo samo četiri do godine, kao što u najviše slučaju traje i na ostalim sveučilišnim fakultetima. Od prije neko godina, kada bi se budoći svećenici mogli bolje upoznati ne samo sa čisto bogoslovnim načinama, nego kako bi se mogli bolje upoznati i s rezultatima ostalih svećenstvenih znanosti, a u čiju uspinje je počeo vjeroispovjedan i način učavanja riječi Božje. Za vjersku izobrazbu svećenjaka postoji Bratovština na kršćanskoj naučici. Ova bratovština je imala prosle godine medunarodni kongres u Americi. Na ovom kongresu su doneseni važni zaključci o unapređenju vjerske izobrazbe svećenjaka.

PRIMJENA NOVIH TEHNIČKIH NAPRAVA U CRKVAMA. – U modernim velikim crkvama postoji problem, kako da se na svakom mjestu u crkvi dobro čuje svećenik, koji vrši vjerske obrede ili propovijedi. Tvorница radio aparata Philips uspjela je, da ovo riješi u velikoj bašći Sreti Isusova na Mont Martru kao i u bazilici sv. Terezije od Djevice Marije u Lisieux-u. Prema predviđenoj myjavačnici, koja se uopće ne primjećuje u koji način ne smjeti lijeputi crkve, uspjelo je postići, da se glas svećenika po svom crkvi jednako čuje. U crkvi pak sv. Pavla u Londonu ovo pitanje je riješeno manoga zanimljivije. Tamo je glavna aparaturna smještajna u crkvenoj kripti (podrumu), a odatle je čitama u rasponu s malim zvucišćima, koji su ugrađeni u crkvene klape. I u ovom, kao i u gornjim slučajevima, rezultati su izvršni.

ZA SLOBODU NASTAVE. – Katolici su u Marseliću podigli jednu novu školu, koju je, prigodom njene otvaranja, blagoslovio marselski biskup Mgr. Delay. Toga godom biskup je održao govor, u kojem je među ostalim izjavio: »Kada mi katolici braniće slobodu vjerskih škola, onda moraju naglašiti, da mi to činimo u višim razloga. Radi se o dužnosti kršćanskih roditelja, da odgajaju svoju djecu na ne-prevarljivim, vječnim načelima kršćanske čudorednosti i istine. Za kršćanske roditelje ne tražimo ništa drugo, nego da slobodno mogu udovoljiti ovoj dužnosti svoje savjeti. Mi dozvoljavamo razlike u mišljenju, ali ne dozvoljavamo, da ikakvo državno uspostava, da rukovode odgojem svoje djecu. Naša je zemlja slobode, to se vidi po tome, što ste vi ovu školu mogli sagraditi. Ali, da sloboda nije potpuna, jer vi još uvijek svoje škole morate posebno uzdržavati. To je nepravda i misli se i na to nempravdom nikada ne možemo pomiriti.«

– Savез Švajcarskih učitelja uputio je upozor na roditelje, da poduzmu sve, kako se ne bi krnjila njihova prava na odgoj vlastite djecje. Kršćanski roditelji se pozivaju, neka se opravi pokušajima, da se škola neutralizira i na taj način neka spasi kršćanski karakter Švajcarskih škola.

FRANCUSKI VISOKI KOMESAR u Njemačkoj odlikovan je povodom Svetih Godina, kojom se opravišta dio kazne voćem broju kažnjivnika (oko 115).

TONČEVSKA 22. – Uredjaj i za list odgovara: Dr. Pavle Lončar, kanonik Zagreb, Kapitol 14. Tiskavatelj Štamparija novina: Zagreb, Massarykova ul. 8a. Broj Štamparije uprave lista: 4-53203. – Pojedini broj stoji 2. – Dna.